

LBRIS

We know
books

Titlu original: Das Geschenk

Copyright © 2019 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Cartea a fost negociată prin intermediul AVA international GmbH,
Germania.

www.ava-international.de

www.sebastianfitzek.de

© 2020 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStock.com/Yevhenii Orlov; © iStock.com/onairjiw;
© iStock.com/FotoMaximum; © iStock.com/luminis

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FITZEK, SEBASTIAN

Cadoul: thriller psihologic / Sebastian Fitzek; trad. din lb. germană de
Andreea Odoviciuc. - Iași : Lebăda neagră, 2020

ISBN 978-606-9682-10-4

I. Odoviciuc, Andreea (trad.)

821.112.2

Sebastian Fitzek

CADOUL

Thriller psihologic

Traducere din limba germană
de Andreea Odoviciuc

Lebăda Neagră

Iași, 2020

I.

Astăzi

Era dezbrăcat și frânt în două.
Nu era doar o senzație. Chiar se întâmpla asta. Aici și acum, în vechea spălătorie a închisorii, pe podeaua de gresie, exact lângă uscătorul industrial.

Milan se auzea pe sine însuși grohăind inuman. Dacă nu ar fi avut în gură călușul încropit din șosete, ar fi trezit întreaga clădire cu țipetele lui. Nu că asta ar fi schimbat cu ceva situația. Trupa plătise bine ca să fie lăsată singură cu noul-venit peste noapte.

Erau cinci la număr. Doi stăteau îngenuncheați pe umerii lui, doi îi țineau strâns picioarele, iar cel de-al cincilea, o matahală de 120 de kilograme cu o respirație gâfăită duhnind a cârnați, tocmai îi înfîgea în rect ceva ce părea a fi un buzdugan acoperit cu sârmă ghimpată. Posibil însă ca instrumentul cu care îl siluia să fi fost doar un pumn.

Deodată, presiunea încetă atât de brusc, încât Milan începu să aibă crampe și să tremure din tot corpul. Durerea persistă, ceva mai fierbinte decât un cuptor de saună îl ardea pe dinăuntru, dar măcar era liber în sfârșit să își miște brațele din nou și să se întoarcă pe spate.

O nouă figură, a șasea, plutea deasupra lui. Bărbatul mai în vârstă, cu cărare laterală precisă și ochi de un albastru caribbean ascunși în spatele unor ochelari cu lentile groase de sticlă, nu fusese de față când îl snopiseră în bătaie la duș și îl târâseră până aici.

Îl examina cu o curiozitate asemănătoare cu cea a copiilor care prăjesc insecte sub lupă.

— Deci tu ești polițistul?

Milan dădu aprobator din cap în timp ce bărbatul îi înlătura călușul.

— Eu sunt Zeus. Mă cunoști, nu-i așa?

Zeus, zeul închisorii. Milan dădu iarăși din cap. Doar cei aflați în moarte cerebrală sau în comă nu știau cine era bărbatul care profana numele zeității grecești și care avea de fapt ultimul cuvânt de spus aici, la Penitenciarul Tegel.

— Ascultă-mă bine. La noi, oamenii ca tine stau la capătul de jos al lanțului trofic. Aici ai mai puține drepturi decât scamele din buricul lui Călcău.

Zeus îi zâmbi grăsanului care tocmai își trăgea pantalonii în sus. Milan ar fi vrut să se ascundă într-un colț și să moară. Dacă ceea ce tocmai intrase în el fusese penisul tipului, trebuie să fi avut dimensiunea unui stingător de incendiu.

— Ai o singură șansă – dacă nu cumva vrei să-ți dezvăluie Călcău adevărata lui specialitate. Știi de ce îl numim Călcău?

Poate calcă totul în picioare?

— Pentru că îi place să calce. Iubește fiarele de călcat. Cum e asta.

Unul dintre acoliții lui tatuati îi înmână lui Zeus un fier de călcat antic.

— Călcău o să-l încălzească imediat la două sute de grade. Și, până ce ajunge la temperatura de funcționare, ai ocazia să îmi povestești totul. Adevărul și numai adevărul, așa să-ți ajute Dumnezeu.

Zeus se așeză în genunchi și controlă cu palma întinsă dacă încă îi era în ordine cărarea, spunând:

— Stai în celulă cu Căpușă. Micuțul e OK. Și tu ai noroc. A garantat pentru tine. Spune că plângi în somn. Și că e posibil chiar să fii un yeti.

— Un ce?

— Un nevinovat. Aici înăuntru găsești așa ceva la fel de des cum găsești afară un yeti.

Brutele lui Zeus râseră la gluma pe care cu siguranță o auziseră deja de sute de ori.

— Hai, spune-ți povestea! ceru șeful încă o dată.

— Ce?

— Vorbesc chineză?

Zeus îi trase o palmă lui Milan.

— Vreau să știi de ce ești aici, *polițistule*. Dar hei, ai grijă!

Bătrânul își scoase ochelarii și își îndreptă degetul spre ochi.

— Știi ce sunt ăștia?

Milan ignoră întrebarea retorică, în parte pentru că se străduia să nu vomite în timp ce durerea se aprindea din nou ca o flacăra înăuntrul lui.

— Aștia sunt cele două detectoare de minciuni ale mele. Când depistează ceva, Călcău vede imediat. Trebuie doar să clipească o dată și îți bagă fierul înroșit până în duoden. Ne-am înțeles?

Călcău dădu aprobator din cap rânjind. Milan avea lacrimi în ochi. În gură i se adună salivă. Trebuie să înghită de două ori până să fie pregătit.

Pregătit să se folosească de ultima sa șansă pentru a-i povesti totul lui Zeus. Povestea pe cât de incredibilă pe atât de oribilă, care îl purtase direct prin iad și îl adusese până aici, în închisoare.

Și, pentru a trage de timp, astfel încât să mai rămână în viață câteva ore, își spuse povestea de la început.

2.

Cu doi ani în urmă

— Sunteți singură?
Da.

— Și angajații de la bucătărie?

— Au plecat deja. Tocmai fac casa. Nu a mai rămas nimeni aici în afară de mine.

— OK. Dar nu trebuie să vă fie teamă, zise Milan. Femeia de la telefon râse în hohote isterice.

— Să nu-mi fie teamă? Ați luat-o cu totul pe ulei acolo la poliție? Mă sunați, îmi povestiți despre un psihopat care v-a scăpat printre degete și care o să mă ia ostatică în câteva secunde, iar mie AR TREBUI SĂ NU-MI FIE TEAMĂ?

Tânăra chelneriță, care i se prezentase cu numele Andra Sturm, vorbea de parcă ar fi fost în stare să rupă cu o singură mână o bucată de lemn din barul restaurantului ca să țină piept unui potențial agresor. Dar Milan știa că o voce aspră, puternică la telefon nu corespundea întotdeauna cu aspectul fizic, așa cum era și cazul lui. Poate că Andra era un înger gingaș, iar timbrul ei rugos era cauzat doar de spaima de moarte pe care el i-o declanșase. În orice caz, era foarte elocventă, iar asta îl impresionă pe Milan.

Andra îi făcea impresia unei femei pe care i-ar fi plăcut să o cunoască mai îndeaproape în împrejurări normale, chiar dacă gândul acesta era complet lipsit de profesionalism în situația de față.

— Mă ascultați?

— Nu, mi-am închis urechile. *Normal* că vă ascult.

Milan privi prin parbriz spre intrarea în restaurant, respiră adânc, iar apoi, păstrându-și calmul pe cât îi permitea situația, spuse:

— În primul rând, făptașul nu ne-a scăpat. Îl urmărim de două ore și îi monitorizăm chiar și conversațiile telefonice. De aceea știm că v-a sunat cu puțin timp înainte să iau eu legătura cu dumneavoastră. E adevărat?

— Da, zise Andra cu oarecare ezitare.

Probabil că dăduse din cap înainte să-și dea seama că el nu avea cum să audă asta prin telefon.

— Voia să știe dacă mai este cineva în restaurant la ora asta.

Era o minune simplul fapt că răspunsese cineva la telefon. Un apel cu cinci minute înainte de sfârșitul programului nu putea aduce nimic bun, mai ales având în vedere că localurile de tip All-American-Diner nu erau tocmai locurile pentru care se făcea rezervare. Clienții care se plimbau prin oraș în căutare de burgeri, cartofi prăjiți, nachos, cotlete T-Bone, milkshake-uri și alți dușmani ai dietelor veneau în micul restaurant de pe strada laterală din Roseneck fără să se anunțe de dinainte.

— Și în al doilea rând, își continuă Milan enumerarea, bărbatul nu vă va lua ostatică. Vrea doar bani gheață.

Andra râse în hohote.

— De unde știți asta așa de precis, domnule atotștiutor?

Milan nu se putu abține să zâmbească. Andra vorbea cu entuziasmul încrezător al unei berlineze care nu se ascunde după deget. Și probabil că nu făcea asta doar în situații excepționale atât de extreme precum cea de față. Milan estima că femeia avea undeva spre 30 sau poate 30 și ceva de ani. Cam de vârsta lui.

— Făptașul are deja o ostatică, îi răspunse el la întrebare.

— Poftim?

— O fată. A răpit-o. Azi înainte de prânz a eșuat încercarea de a plăti recompensa. De atunci îl supraveghem.

Pauză.

Se părea că Andra trebuia să digere cele auzite. Probabil că aceste informații i-au căzut la stomac mai greu decât clătitele uleioase cu care localul își îndopa clienții la micul dejun.

Milan încercă din nou să pătrundă cu privirea în interior din punctul în care se afla, însă fereastra orientată spre strada slab luminată abia se putea distinge prin lapovița neîntreruptă.

A naibii de proastă poziție pentru misiune.

Totul arăta ca și cum era văzut prin geamul unei mașini de spălat în funcțiune, iar Milan n-ar fi putut identifica nici măcar un singur obiect din interiorul restaurantului

dacă n-ar fi văzut deja recuzita clișeică în alte mii de astfel de localuri din lume: indicatorul stradal Route 66 cu aspect învechit, replica unui tonomat la intrare, bannerul cu stele și dungi, precum și mai multe afișe cu Elvis sau Unchiul Sam pe pereți.

Milan ar fi pus pariu pe orice că fotoliile tip colțar erau capitonate cu piele ecologică roșie și se odihneau pe o podea laminată, cu model de tablă de șah.

— De ce nu-l înșfățați pe nenorocit imediat ce vă buzna înăuntru?

— Pentru că nu știm unde și-a ascuns victima.

— Poftim? Întrebă Andra din nou.

De data asta păru de-a dreptul înfricoșată.

— Cât timp făptașul se află în restaurantul dumneavoastră, îi vom echipa mașina astfel încât să ne conducă la ostatica lui chiar dacă îl vom pierde din ochi.

— E foarte periculos?

Milan își dresese glasul. Își trecu mâna prin părul șaten, zburlit de un somn rapid, și care nu mai fusese atins de frizer de luni întregi.

— Nu vreau să vă mint. Da. Este. Are aproximativ un metru optzeci și cinci înălțime, e musculos și înarmat.

— Doamne Dumnezeule!

Femeia înghiți zgomotos.

— Vă rog. Știu că vă cer multe. Dar atât timp cât nu începeți să faceți pe eroina, nu există niciun pericol. Dați-i banii din casă și ce mai vrea, poate îi este foame și are nevoie de provizii. Noi avem grijă să nu vi se întâmple nimic.

— Cum anume?

Vocea i se frânse. Milan auzi pași prin telefon. Tălpi de cauciuc scârțâiau. Probabil chelnerița căuta protecție în spatele barului. *Să sperăm.* La ușă, în zona de pericol direct, nu putea să distingă nicio mișcare.

Din fericire.

Stația lui radio făcu un clic. Apucă microfonul, rosti în el o comandă scurtă „Așteptăm” și îl puse la loc.

— În acest moment, trei puști cu lunetă sunt îndreptate spre intrarea în restaurant, încercă el să o liniștească pe Andra.

— La cel mai mic semn de neregularitate, le comand oamenii mei să intervină.

— Ce înțelegeți prin neregularitate? Un glonț în cap? Că mi se spulberă creierii pe tejea?

Milan șopti acum, nu pentru că era necesar, ci pentru că învățase că oamenii enervați tind să asculte mai atent în aceste condiții.

— Făptașul o să intre în curând pe ușa restaurantului. Stați calmă, faceți ce vă spune. Și vă rog să nu intrați în panică, dar poartă o mască de schi neagră.

— Glumiți, nu-i așa?

— Închideți telefonul acum. Nu trebuie să vă vadă vorbind la telefon. Făptașul este extrem de suspicios.

O auzi pe Andra zicând „OK”, dar nu suna prea convingător. Era de înțeles că nu îi plăcea să întrerupă legătura cu poliția.

— Doar faceți ce vă spune. Și, imediat ce pleacă, așteptați să vină la dumneavoastră oamenii mei. Totul va fi bine,